

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 26. juli 2018 — UB mod VA, Tiger SCI, WZ, som kurator for UB og Banque patrimoine et immobilier SA**

**(Sag C-493/18)**

(2018/C 364/04)

*Processprog: fransk*

**Den forelæggende ret**

Cour de cassation

**Parter i hovedsagen**

*Sagsøger:* UB

*Sagsøgte:* VA, Tiger SCI, WZ, som kurator for UB og Banque patrimoine et immobilier SA

**Præjudicielle spørgsmål**

- 1) Følger et søgsmål anlagt af kurator, som er udpeget af retten i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, direkte af insolvensbehandlingen, og har det snæver forbindelse hermed, i et tilfælde, hvor genstanden for søgsmålet er omstødelse af pant tinglyst på skyldners faste ejendomme beliggende i en anden medlemsstat og af salgene af disse faste ejendomme, der er gennemført i denne anden stat, med henblik på, at disse aktiver igen skal indgå i skyldners formue?
- 2) Har i bekræftende fald retterne i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, enekompetence til at træffe afgørelse om kurators søgsmål, eller har derimod retterne i den medlemsstat, hvor de faste ejendomme er beliggende, enekompetence hertil, eller er der tale om konkurrerende kompetence mellem disse forskellige retter og på hvilke betingelser?
- 3) Enhører den retsafgørelse ved hvilken retten i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, tillader kurator at anlægge et søgsmål i en anden medlemsstat, principielt under den rets kompetence, som har indledt behandlingen, og kan denne afgørelse have den virkning, at retterne i den anden stat tillægges kompetencen, særligt for så vidt som denne retsafgørelse vil kunne betegnes som en retsafgørelse om gennemførelse af en insolvensbehandling i den i artikel 25, stk. 1, i forordning [(EF) nr. 1346/2000] <sup>(1)</sup> nævnte forstand og umiddelbart vil kunne anerkendes ved anvendelse af denne bestemmelse?

---

<sup>(1)</sup> Forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29.5.2000 om insolvensbehandling (EFT L 160, s. 1).

---

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 30. juli 2018 — BT mod Balgarska narodna banka**

**(Sag C-501/18)**

(2018/C 364/05)

*Processprog: bulgarsk*

**Den forelæggende ret**

Administrativen sad Sofia-grad

**Parter i hovedsagen**

*Sagsøger:* BT

Sagsøgt: Balgarska narodna banka

### Præjudicielle spørgsmål

- 1) Følger det af EU-rettenes ækvivalensprincip og effektivitetsprincip, at en national ret er forpligtet til ex officio at kvalificere et søgsmål som anlagt på grund af en medlemsstats manglende opfyldelse af en forpligtelse i henhold til artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), såfremt søgsmålet vedrører medlemsstatens ansvar uden for kontraktforhold for skader hidrørende fra en tilsidesættelse af EU-retten, som en myndighed i en medlemsstat angiveligt har forårsaget, og
  - artikel 4, stk. 3, TEU ikke udtrykkeligt er anført som retsgrundlag i stævningen, men det fremgår af anbringenderne, at skaden gøres gældende på grund af tilsidesættelse af EU-retlige bestemmelser,
  - erstatningskravet støttes på en national bestemmelse om statens ansvar for skader, der er opstået i forbindelse med udøvelsen af administrative aktiviteter, idet dette ansvar ikke afhænger af culpa og udløses under følgende betingelser: en ulovlig retsakt, en myndigheds eller en ansats retsstridige handling eller undladelse i forbindelse med eller i anledning af udøvelsen af administrative aktiviteter, opstået økonomisk eller ikke-økonomisk skade, og direkte og umiddelbar årsagsforbindelse mellem skaden og myndighedens retsstridige adfærd,
  - retten i henhold til medlemsstatens lovgivning ex officio skal fastlægge retsgrundlaget for statens ansvar for de retslige myndigheders aktiviteter på grundlag af de omstændigheder, hvorpå søgsmålet støttes?
- 2) Følger det af 27. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010<sup>(1)</sup> af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), at en henstilling, der er udstedt på grundlag af forordningens artikel 17, stk. 3, hvori det konstateres, at en medlemsstats centralbank har overtrådt EU-retten i forbindelse med fristerne for udbetalingen af de garanterede indskud til indskyderne i det pågældende kreditinstitut, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede:
  - giver indskyderne i dette kreditinstitut ret til at påberåbe sig henstillingen ved en national ret med henblik på at begrunde et erstatningssøgsmål vedrørende den pågældende tilsidesættelse af EU-retten, når man tager hensyn til Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds udtrykkelige beføjelse til at fastslå, at EU-retten er blevet overtrådt, og når man tager i betragtning, at indskyderne ikke er adressater for henstillingen og heller ikke kan være det, og at henstillingen ikke har direkte retsvirkninger for dem,
  - det med hensyn til betingelsen gælder, at den overtrådte bestemmelse skal fastsætte klare og ubetingede forpligtelser, når man tager i betragtning, at artikel 1, nr. 3, afsnit i), i [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 94/19/EF<sup>(2)</sup> [af 30. maj 1994] om indskudsgarantiordninger, når den fortolkes sammenholdt med 12. og 13. betragtning til dette direktiv, ikke indeholder alle elementer, der er nødvendige for at fastsætte en klar og ubetinget forpligtelse for medlemsstaterne, og ikke giver indskyderne umiddelbare rettigheder, samt under hensyntagen til det forhold, at dette direktiv blot fastsætter en minimumsharmonisering, der ikke omfatter de holdepunkter, på grundlag af hvilke det skal konstateres, at disses indskud er indisponible, og at henstillingen ikke er begrundet med andre klare og ubetingede EU-retlige bestemmelser, herunder bl.a. vurderingen af den manglende likviditet og den umiddelbart manglende udsigt til udbetaling, en eksisterende forpligtelse til at træffe foranstaltninger til tidlig indgriben og til at videreføre driften af kreditinstituttet,
  - henset til genstanden, indskudsgarantien, og Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds beføjelse til at udstede henstillinger vedrørende indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning [...] nr. 1093/2010, er gyldig i forhold til den nationale centralbank, der ikke har nogen forbindelse til den nationale indskudsgarantiordning og ikke er en kompetent myndighed i henhold til denne forordnings artikel 4, nr. 2, afsnit [iii)]?
- 3) Følger det af Den Europæiske Unions Domstols dom af 12. oktober 2004, Paul m.fl. (C-222/02, EU:C:2004:606, præmis 38, 39, 43 og 49-51), af 5. marts 1996, Brasserie du pêcheur og Factortame (C-46/93 og C-48/93, EU:C:1996:79, præmis 42 og 51), af 15. juni 2000, Dorsch Consult mod Rådet og Kommissionen (C-237/98 P, EU:C:2000:321, præmis 19), og af 2. december 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet (5/71, [EU:C:1971:116,] præmis 11), også under hensyntagen til det nuværende udviklingsstrin for den EU-lovgivning, der er relevant for hovedsagen, at:
  - A) bestemmelserne i direktiv 94/19[...], navnlig direktivets artikel 7, stk. 6, giver indskyderne ret til at rejse erstatningskrav mod en medlemsstat på grund af utilstrækkeligt tilsyn med det kreditinstitut, der forvalter deres indskud, og er disse rettigheder begrænset til de sikrede indskudsbeløb, eller skal begrebet »ret til godtgørelse« i denne bestemmelse fortolkes bredt?

B) de tilsynsforanstaltninger, som en medlemsstats centralbank har fastsat med henblik på sanering af et kreditinstitut, som de i hovedsagen omhandlede, herunder betalingsstandsning, der navnlig er fastsat i artikel 2, syvende led, i [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2001/24/EF<sup>(3)</sup> [af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter], udgør et ubegrundet og uforholdsmæssigt indgreb i indskydernes ejendomsret, der medfører et ansvar uden for kontraktforhold for skader hidrørende fra en tilsidesættelse af EU-retten, når lovgivningen i den pågældende medlemsstat henset til artikel 116, stk. 5, i Zakona za kreditne institutsii (lov om kreditinstitutter) og artikel 4, stk. 2, nr. 1, og artikel 94, stk. 1, nr. 4, i Zakona za bankovata nesastoyatelnost (lov om bankinsolvens) fastsætter, at der, mens foranstaltningerne pågår, beregnes renter fastsat ved aftale, og at de fordringer, der overstiger de dækkede indskudsbeløb, fyldestgøres i den almindelige insolvensprocedure, samt at der kan betales renter?

C) de i en medlemsstats nationale ret fastsatte betingelser for ansvar uden for kontraktforhold for skader, der er opstået som følge af en medlemsstats centralbanks handlinger og undladelser i forbindelse med udøvelsen af de tilsynsbeføjelser, der hører ind under anvendelsesområdet for artikel 65, stk. 1, litra b), TEUF, ikke må være i strid med de i henhold til EU-retten gældende betingelser og principper for et sådant ansvar, nærmere betegnet: princippet om, at et erstatningssøgsmål er uafhængigt af et annulationssøgsmål og en fastslået ulovlighed af en betingelse i national ret, at en retlig handling eller en undladelse, der giver anledning til et erstatningskrav, først skal ophæves; ulovligheden af en betingelse i national ret vedrørende culpa hos myndigheder eller ansatte, hvis adfærd er genstand for et erstatningskrav; betingelsen for søgsmål om erstatning af økonomisk skade, hvorefter sagsøgeren skal have lidt en faktisk og reel skade på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt?

D) betingelsen om, at myndighedens adfærd skal være ulovlig — på grund af det EU-retlige princip om, at erstatningssøgsmål er uafhængige af annulationssøgsmål — skal være opfyldt, idet denne betingelse svarer til en betingelse i medlemsstatens nationale ret, hvorefter den retlige handling eller undladelse, der har givet anledning til erstatningskravet, nærmere betegnet foranstaltningerne til sanering af et kreditinstitut, skal ophæves, når man tager hensyn til omstændighederne i hovedsagen og til følgende:

— at disse foranstaltninger ikke er rettet mod sagsøgeren, der er indskyder i et kreditinstitut, og at sagsøgeren i henhold til national ret og national retspraksis ikke har ret til at nedlægge påstand om ophævelse af de enkelte afgørelser, hvorved disse foranstaltninger blev fastsat, og at disse afgørelser er blevet endelige,

— at EU-retten, på dette område konkret direktiv 2001/24[...], ikke pålægger medlemsstaterne en udtrykkelig forpligtelse til at fastsætte bestemmelser, hvorefter alle kreditorer kan anfægte tilsynsforanstaltninger med henblik på at få fastslået, om foranstaltningerne er gyldige,

— at en medlemsstats ret ikke indeholder bestemmelser om ansvar uden for kontraktforhold for skader, der er opstået som følge af myndigheders eller ansattes lovlige adfærd?

E) at såfremt fortolkningen er således, at betingelsen for, at myndighedens adfærd er ulovlig, under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder ikke finder anvendelse, finder de betingelser for erstatningsansvar uden for kontraktforhold, som Den Europæiske Unions Domstol har fastsat, da anvendelse på erstatningssøgsmål anlagt af indskydere i et kreditinstitut vedrørende en medlemsstats centralbanks handlinger og undladelser og navnlig på betaling af renter af dækkede indskud, der ikke udbetales inden for den fastsatte frist, samt på udbetaling af de indskud, der overstiger de dækkede indskudsbeløb, for hvilke der rejses krav om godtgørelse på grund af overtrædelse af artikel 63-65 og artikel 120 TEUF, artikel 3 TEU og artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt angår skader:

— der er opstået som følge af en myndigheds lovlige adfærd, nærmere betegnet de tre kumulative betingelser, hvorefter der skal være tale om en reel skade, en årsagsforbindelse mellem denne skade og den pågældende handling samt om en usædvanlig og særlig form for skade, navnlig i forbindelse med søgsmål vedrørende betaling af renter som følge af manglende udbetaling af de dækkede indskud inden for den fastsatte frist, eller

— inden for den økonomiske politik navnlig betingelsen »kun såfremt der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse af en højere retsregel til beskyttelse af private« særligt i forbindelse med indskyderes søgsmål vedrørende udbetaling af de indskud, der overstiger de dækkede indskudsbeløb, og som er blevet gjort gældende som skade, og for hvilke den i national ret fastsatte procedure gælder, når man tager hensyn til den vide skønsmæssige betingelse, som tilkommer medlemsstaterne i forbindelse med artikel 65, stk. 1, litra b), TEUF og foranstaltningerne i henhold til direktiv 2001/24[...], og når de forhold, der vedrører kreditinstituttet og den person, der kræver erstatning, kun har forbindelse til én medlemsstat, men der for alle indskydere gælder de samme bestemmelser og det forfatningsmæssige princip om lighed for loven?

4) Følger det af fortolkningen af artikel 10, stk. 1, sammenholdt med artikel 1, nr. 3, afsnit i), og artikel 7, stk. 6, i direktiv 94/19[...] samt af de retlige betragtninger i Den Europæiske Unions Domstols dom af 21. december 2016, Vervloet m. fl. (C-76/15, EU:C:2016:975, præmis 82-84), at anvendelsesområdet for direktivets bestemmelser omfatter indskydere,

- hvis indskud ikke var forfaldet til udbetaling i henhold til aftaler og lovbestemmelser i perioden fra kreditinstituttets betalingsstandsning til inddragelsen af dets tilladelse til bankvirksomhed, og hvor den enkelte indskyder ikke har givet udtryk for, at han ønsker en udbetaling,
- som har accepteret et aftalevilkår, hvorefter udbetalingen af dækkede indskudsbeløb skal ske i henhold til den i national ret fastsatte procedure, også konkret efter inddragelse af tilladelsen for det kreditinstitut, der forvalter indskuddene, og hvor denne betingelse er opfyldt, samt
- når det nævnte vilkår i indskudsaftalen ifølge medlemsstatens ret har lovkraft mellem aftaleparterne?

Følger det af dette direktivs bestemmelser eller af andre EU-retlige bestemmelser, at den nationale ret ikke må tage hensyn til et sådant vilkår i indskudsaftalen og ikke må undersøge sagsøgerens søgsmål om betaling af renter på grund af ikke-rettidig udbetaling af dækkede indskudsbeløb i henhold til denne aftale på grundlag af betingelserne for ansvar uden for kontraktforhold for skader hidrørende fra en tilsidesættelse af EU-retten og på grundlag af artikel 7, stk. 6, i direktiv 94/19?

<sup>(1)</sup> Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24.11.2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331, s. 12).

<sup>(2)</sup> Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30.5.1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135, s. 5).

<sup>(3)</sup> Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4.4.2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT 2001 L 125, s. 15).

---

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 30. juli 2018 —  
COPEBI SCA mod Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)**

(Sag C-505/18)

(2018/C 364/06)

Processprog: fransk

**Den forelæggende ret**

Conseil d'État

**Parter i hovedsagen**

Sagsøger: COPEBI SCA

Sagsøgt: Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Anden part: Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation

**Præjudicielt spørgsmål**

Skal Europa-Kommissionens beslutning 2009/402/EF af 28. januar 2009 om »salgsfremmeplanerne« for frugt og grøntsager indført i Frankrig (C 29/05 (ex NN 57/05)) <sup>(1)</sup> fortolkes således, at den omfatter den støtte, som office national interprofessionnel des fruits, des légumes et de l'horticulture (ONIFLHOR) har udbetalt til comité économique agricole du bigarreau d'industrie (CEBI), og som blev tildelt producenterne af hjertekirsebær til industriel brug af de producentsammenslutninger, der er medlemmer af dette udvalg, idet CEBI ikke er blandt de otte økonomiske udvalg, der er omtalt i beslutningens punkt 15, og den pågældende støtte i modsætning til den finansieringsordning, der er beskrevet i denne beslutnings punkt 24-28, udelukkende blev finansieret af ONIFLHOR's støtte og ikke også af frivillige bidrag fra producenterne, de såkaldte »erhvervsandele«?

<sup>(1)</sup> EUT L 127, s. 11.